

**Aan de Vlaamse overheid
Departement Leefmilieu, Natuur en Energie
Dienst Milieueffectrapportagebeheer
Project-MER hervergunning klasse 1 Afvalverbrandingsoven ISVAG
Koning Albert II-laan 20 bus 8
1000 Brussel**

Aartselaar,

**Opmerkingen m.b.t. het dossier houdende kennisgeving van het project-MER voor de bouw en exploitatie van een nieuwe verbrandingsoven voor huishoudelijke afvalstoffen te 2610 Antwerpen (Wilrijk), Boomsesteenweg 1000, geëxploiteerd door de o.v. ISVAG
Dossiernummer PR2454**

Opmerkingen:

Voorliggend ISVAG-project strekt er toe om tegen 2023 een nieuwe afvaloven met een capaciteit van 190.000 ton/jaar te bouwen en op te starten. Parallel loopt er een andere project-MER-procedure, die ertoe strekt de bestaande afvaloven met een afvalverbrandingscapaciteit van 159.000/jaar, vergund tot november 2020, te laten hervergunnen voor een termijn die nodig is voor de bouw en het operationeel krijgen van de nieuwe oven.

Waarom de aanvrager thans spreekt over een afvalenergiecentrale i.p.v. afvaloven, is onduidelijk. Zowel de roosteroventechniek als het in beperkte mate produceren van energie uit stoom blijft immers ongewijzigd.

In het verleden hebben de gemeente Aartselaar, diverse lokale adviesorganen (milieuraad, gezondheidsraad), diverse milieu- en natuurverenigingen alsook en telkenmale honderden inwoners van de gemeenten Aartselaar en Wilrijk (Antwerpen) zonder veel resultaat nochtans genoegzaam en op onomstotelijk wetenschappelijk gefundeerd onderzoek gebaseerde opmerkingen en bezwaren ingediend in het kader van de met betrekking tot de exploitatie van de ISVAG-afvalverbrandingsoven doorlopen project-MER-procedures en milieuvergunningsprocedures.

In onderhavig document worden de opmerkingen m.b.t. het kennisgevingsdossier bewust beperkt tot de essentie van de zaak, nl. de juridische, beleidsmatige en gezondheidskundige situering en evaluatie.

VII. Beschrijving van overwogen alternatieven (kennisgevingsdossier – pag. 29 e.v.):

Uit het kennisgevingsdossier blijkt dat Isvag de beslissing heeft genomen om op de huidige locatie afval te blijven verbranden in een nieuw te bouwen afvaloven. Omdat deze nieuwe oven naar verwachting tegen 2023 operationeel is, wordt voor de

verdere uitbating van de bestaande oven na de huidige vervaltermijn (november 2020) een beperkte verlenging van de milieuvergunning aangevraagd, naast uiteraard ook een nieuwe milieuvergunning voor de nieuwe oven.

Procedureel ligt dus een nieuwe kennisgeving ter inzage voor het project-MER dat ertoe strekt een nieuwe oven te bouwen/exploiteren, nadat onlangs reeds een andere kennisgeving ter inzage lag m.b.t. het project-MER voor de beperkte verlenging van de milieuvergunning van de bestaande oven. Eens de beide project-MER's zijn goedgekeurd, wordt vervolgens een omgevingsvergunning aangevraagd voor beide projecten.

Op basis van de resultaten van diverse door Isvag uitbestede en in de kennisgeving verwerkte studies (Toekomststudie 2010; Technische evaluatie 2012 prof. S. Rotter; Tussentijdse evaluatie 2013 Studiebureau Seneka; Toekomstscenario na 2020 Deloitte; studies nieuwe oven bureau Ramboll; locatie- en mobiliteitsonderzoek Transport & Mobility Leuven; studie impact Isvag-emissies prof. S. Lenaers (UA); adviesnota externe wetenschappelijke adviesgroep 2016), die in september 2016 aan een klankbordgroep werden voorgelegd, besliste de Raad van Bestuur van Isvag eind 2016 om een nieuwe verwerkingsinstallaties te bouwen. Immers, de huidige locatie zou de meest geschikte zijn, de huidige roosteroventechniek zou nog steeds de voorkeur genieten en aan BBT beantwoorden, na 2020 zou Isvag het afval van de leden-vennoten moeten kunnen blijven verwerken. M.a.w., het nulalternatief is volgens de aanvrager helemaal geen optie.

Een ernstige kanttekening dient geplaatst bij het nut van de thans gevolgde project-MER-procedure, waarvan Europa de inhoudelijke en vormelijke regels duidelijk heeft vastgelegd, maar waarbij blijkbaar - gelet op de in vorige alinea vermelde, wetenschappelijke Isvag- studies, waarop voorliggende kennisgevingsnota integraal is gebaseerd - de uitkomst reeds bij voorbaat vast ligt. Kennelijk zijn alle i.k.v. de project-MER-procedure verplicht te onderzoeken aspecten exhaustief onderzocht door een kruim van binnen- en buitenlandse wetenschappers. Hierdoor wordt de facto zowel de dienst-MER buiten spel geplaatst als de MER-wetgeving en -procedures geheel uitgehold.

Op pagina 30 – punt 2. 'Locatiealternatief' wordt in dit verband zelfs geponeerd dat, gezien het extensieve reeds gevoerde onderzoek, in het project-MER geen nieuw onderzoek van locatiealternatieven wordt voorzien. De aanvrager verheelt dus niet dat de lopende project-MER-procedure niet meer dan een verplichte oefening is.

Op dezelfde pagina – punt 3 'Uitvoeringsalternatieven/BBT' wordt daarnaast gesteld dat om zelfde reden in voorliggend project geen uitvoeringsalternatieven worden onderzocht. Andermaal dient dus vastgesteld dat de richtlijnen van de project-MER-procedure bewust worden genegeerd.

Een ander ernstig vraagteken moet worden geplaatst bij de "onbevangenheid" waarmee de dienst MER, eens zij het project-MER m.b.t. het verlengingsdossier heeft goedgekeurd, het thans voorliggend project-MER voor de bouw/exploitatie van de nieuwe oven zal beoordelen. Beide dossiers zijn immers onlosmakelijk aan elkaar gelinkt, wat ook op verschillende plaatsen in voorliggende kennisgeving wordt vermeld. M.a.w., kan de dienst MER de goedkeuring van het project-MER voor de

nieuwe oven überhaupt nog weigeren, als deze dienst twee maanden eerder de goedkeuring heeft verleend aan het project-MER dat ertoe strekt de bestaande oven open te houden tot de nieuwe oven is gebouwd?

Volgens de Raad van State is een locatieonderzoek in een project-MER natuurlijk belangrijker voor een nieuwe inrichting (en al helemaal met de "permanente" omgevingsvergunning), dan voor een beperkte verlenging van een bestaande inrichting. Niettemin is het noodzakelijk, in het licht van de door de initiatiefnemer gewenste bestending van de activiteiten het ook voor de beperkte hernieuwing van de bestaande installatie, dat bij het alternatievenonderzoek ook andere locaties binnen de regio worden betrokken. En, in tegenstelling tot wat Isvag voorhoudt, is dit niet binnen de Antwerpse regio maar wel binnen de Vlaamse regio, zoals bepaald in het 'Uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval' (OVAM, september 2016 - UMBHA), goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 september 2016 (planperiode: 2017-2022).

Zoals Isvag zelf vermeldt, kan de in de tijd beperkte hernieuwing van de vergunning voor de bestaande oven niet worden losgekoppeld van de omvorming naar de andere, nieuw te bouwen oven. Precies daarom is het locatie-alternatievenonderzoek even belangrijk bij de aanvraag voor een tijdelijke vergunning als voor de aanvraag voor de nieuwe inrichting.

De dienst-MER kan daarom onmogelijk nog "onbevangen" kijken naar de inhoud van het project-MER voor de nieuwe installatie, indien zij kort daarvoor groen licht heeft gegeven voor het project-MER dat ertoe strekt de bestaande inrichting op dezelfde locatie voor een beperkte termijn verder te exploiteren. In die optiek moet zonder meer de rechtsgeldigheid van de huidige en de hierop aansluitende project-MER-procedure in vraag worden gesteld.

Beleidsmatige evaluatie (kennisgevingsdossier - punten 1.4. en 2 – pag. 13 en 14):

Toetsing aan het UMBHA:

De essentie bestaat er dus in om de opportuniteit van de realisatie van voorliggend project af te toetsen aan het 'Uitvoeringsplan huishoudelijk afval en gelijkaardig bedrijfsafval' (OVAM, september 2016 - UMBHA), goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 september 2016 (planperiode: 2017-2022).

Uit de hierna volgende toets zal duidelijk worden dat voorliggend project volledig strijdt met het UMBHA en dat uitkomst van de MER enkel het nulalternatief kan zijn.

Wij verwijzen hierbij naar en citeren uit het UMBHA, inzonderheid het hoofdstuk 9 'Eindverwerking' (pag. 80 t.e.m. 92). Vlaanderen hanteert wat betreft de eindverwerking het principe van zelfvoorziening en kiest ervoor om zelf de volledige verantwoordelijkheid op te nemen voor de verwijdering van het Vlaamse gemengd stedelijk afval (GSA). Daarnaast vermeldt het Vlaamse regeerakkoord: "We stemmen de afvalverbrandingscapaciteit af op de nog resterende restafvalproductie. De OVAM zorgt voor een overkoepelende regie op Vlaams niveau.". Om dit te realiseren legt het uitvoeringsplan een duidelijke capaciteitsgrens vast voor afvalverbranding,

gebaseerd op het niveau van het reële afvalaanbod. Deze limiet mag niet worden overschreden.

Volgens het UMBHA kent Vlaanderen momenteel ongeveer een evenwicht tussen beschikbaar aanbod en beschikbare capaciteit, maar stelt het zich als doel de hoeveelheid restafval in de planperiode verder te laten afnemen. Een vergunning voor nieuwe capaciteit of een uitbreiding van bestaande, is daarom alleen mogelijk als binnen Vlaanderen een deel van de beschikbare capaciteit wordt afgebouwd (UMBHA – punt 9.2.3.).

Bovendien wordt de jongste jaren vastgesteld dat in Vlaanderen de beschikbare hoeveelheid afval daalt. Zelfs bij een business-as-usual-scenario (BAU) rekent het UMBHA voor dat deze trend zich in de toekomst zal verder zetten. Bovendien leiden bijkomende acties om recycleerbaar afval in de verwerkingsketen te houden (plastics, matrassen e.d.m.) wellicht tot een daling van deze beschikbare hoeveelheid brandbaar afval. Indien tegen 2022 de doelstelling gehaald wordt, zal de hoeveelheid brandbaar afval met minstens 10 procent dalen. Dit betekent dat in 2022 de hoeveelheid beschikbare verbrandingscapaciteit met 10% kan worden gereduceerd.

Het ISVAG-project voorziet in de bouw tegen 2023 van een nieuwe afvaloven met een substantieel grotere verbrandingscapaciteit (190.000 ton/jaar) dan de bestaande afvaloven (159.000 ton/jaar). ISVAG verantwoordt dit door de aanneming deze grotere verbrandingscapaciteit tegen het jaar 2040 te zullen nodig hebben.

Dergelijke redenering strijdt bijgevolg zowel met de letter als de geest van het UMBHA. De doelstellingen en maatregelen van het UMBHA zijn nochtans niet vrijblijvend, aangezien de Raad van State ter zake duidelijk heeft bepaald dat het UMBA wel degelijk van toepassing is op en voor alle Vlaamse steden en gemeenten, onder de regie van de OVAM.

Ontluisterend daarnaast is de vaststelling van de 308 Vlaamse steden en gemeenten er slechts 11 meer huishoudelijk afval produceren dan de stad Antwerpen, de grootste aandeelhouder binnen de intercommunale ISVAG. Zelfs nadat de afvalproductie per inwoner naar omlaag werd bijgesteld via doorrekening van een correctiefactor omwille van het grootstedelijk en toeristisch karakter. De stad Antwerpen heeft dus nog bijzonder veel ruimte om, mits bijstelling van het afvalsorteer- en recyclagebeleid in de zin van het UMBHA, haar restafvalproductie te reduceren. Door zulks niet te doen, handelt de grootste ISVAG-vennoot dus strijdig met de bindende bepalingen van het UMBHA. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de hoeveelheid brandbaar afval van de intercommunale ISVAG aanmerkelijk kan worden gereduceerd, zodat tegen de vervaldatum van de vergunning voor de oude oven (november 2020) mag worden verwacht dat deze oven probleemloos kan worden gesloten en ontmanteld. Het brandbaar afval van ISVAG kan op dat ogenblik, onder de regie van de OVAM, worden geredigeerd naar de afvalovens van de Indaver te Beveren, waarnaartoe de stad Antwerpen op dit ogenblik momenteel reeds een deel van haar afval voor verwerking afvoert. De bouw van een nieuwe afvaloven is bijgevolg op basis van het UMBHA helemaal geen optie.

De ISVAG-redenering strijdt met nog meer voorschriften uit het UMBHA, vermeld onder punt 9.2.3. Zo bepaalt het UMBHA dat een vergunning voor nieuwe capaciteit of een uitbreiding van bestaande capaciteit alleen mogelijk is

... als binnen Vlaanderen een deel van de beschikbare capaciteit worden afgebouwd;

... voor zover deze wordt beperkt tot die hoeveelheid die ervoor zorgt dat de beschikbare capaciteit na realisatie niet fundamenteel hoger wordt dan het beschikbare aanbod aan brandbaar afval van de laatste drie jaar;

... wanneer de vergunningverlenende overheid de aanvragen aan de UMBHA-principes heeft afgetoetst.

Gezien volgens het UMBHA de afvalverwerkingscapaciteit op het dalend afvalaanbod moet worden afgestemd, zal de verbrandingscapaciteit tijdens de planperiode mogelijks moeten afnemen. Omdat afbouw gepaard gaat met kosten voor de sanering, afschrijving van de schulden en tewerkstelling, zal de OVAM een langetermijnvisie op eindverwerking ontwikkelen, waarbinnen een instrument zal worden ontwikkeld om tijdens de planperiode de afbouw van de afvalovens(s) te ondersteunen (UMBHA, punt 9.2.4. - actie 48). Het is dus aangewezen dat ISVAG de OVAM aanspoort om hier zo spoedig mogelijk werk van te maken, gelet op de vervaldatum van de lopende milieuvergunning.

Het UMBHA merkt verder op dat een grote verwerkingscapaciteit op één locatie tot verkeershinder kan leiden, vooral op de verkeersassen waar nu al congestie bestaat (UMBHA – punt 9.2.5.3. Mobiliteit). Daarom moeten steeds het mobiliteitsaspect en de ecologische voetafdruk van een nieuwe locatie in de vergunningsprocedure worden meegenomen.

Voorliggend project heeft betrekking op de bouw en exploitatie van een nieuwe afvaloven met een beduidend grotere capaciteit op de site waar de bestaande afvaloven wordt uitgebraat. De nieuwe afvaloven moet echter als een nieuwe inrichting in de zin artikel 2 van het Milieuvergunningsdecreet worden beschouwd. Nieuwe verwerkingsinstallaties op een nieuwe site kunnen evenwel alleen worden vergund als de installatie ook bereikbaar is via alternatieve vervoersmodi (spoor of water) en er garanties zijn dat die modi ook daadwerkelijk zullen worden gebruikt. Bij de hervergunning zijn dit aspecten die evenzeer onverkort moeten worden meegenomen.

Aangezien de ISVAG-site gelegen is langsheen een absolute en onbetwistbare 'black-spot' wat betreft verkeerscongestie, met name de omwille van structurele files en dodelijke ongevallen 'beruchte' A12/N177, strijdt voorliggend project (omwille van nog meer aan- en afvoerbewegingen van vrachtwagens, inzonderheid over de Antwerpse ring) nog meer met de bereikbaarheids- en mobiliteitscriteria van het UMBHA.

Toetsing met de EU-afvalrichtlijn 2015:

Omdat het UMBHA mede uitvoering moet geven aan het Europese afvalbeleid, dient ook de verenigbaarheid van voorliggend project-MER met de van toepassing zijnde EU-regelgeving worden afgetoetst.

De Europese Commissie heeft reeds in 2015 duidelijk bepaald dat haar lidstaten maximaal moeten inzetten op processen die, in vergelijking met afvalverbranding, minder vervuילend zijn en afval meer recyclen. De keuze om in te zetten op energiewinning via een verbrandingsoven geniet dus duidelijk niet de voorkeur van de EU. Eerder moet worden geopteerd voor afvalverwerking via een biogascentrale (*Closing the loop — An EU action plan for the circular economy*, COM(2015) 614 final. A circular economy is one in which the value of products, materials and resources is maintained for as long as possible, minimising waste and resource use.).

In de publicatie 'The role of waste-to-energy in the circular economy' (26.01.2017) herinnert de Commissie de lidstaten aan de milieuprioriteiten die meespelen bij de afvalverwerking. De Commissie wil daarmee de interpretatie van een richtlijn uit december 2015 verduidelijken.

Een centrale rol in de visie van de EU is weggelegd voor de 'afvalhiërarchie', dat de verschillende manieren om energie te creëren uit afval ordent volgens de impact ervan op de omgeving. Het verbranden van afval, ook al wordt daarmee energie opgewekt, staat onderaan de driehoek en is dus de minst aangewezen optie (*lees verder onder de afbeelding*).

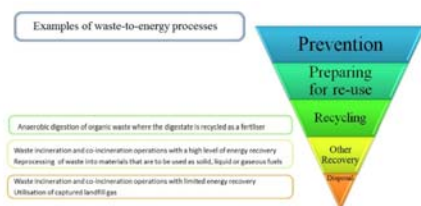

Figure 1. The waste hierarchy and waste-to-energy processes

Aan de lidstaten, zoals België, wordt daarom gevraagd om hun subsidies voor afvalverbranding terug te schroeven, en meer in te zetten op processen die hoger staan in de afvalhiërarchie. De Commissie raadt de lidstaten ook aan geen nieuwe ovens meer te bouwen en om oude en minder efficiënte verbrandingsinstallaties te ontmantelen, of om belastingen op verbranding van afval te verhogen of in te voeren als die nog niet bestaat.

Volgens de Europese Unie zijn sommige lidstaten, w.o. België, teveel afhankelijk van de verbranding van afval. De Commissie verwijst daarvoor naar een studie uit 2014, waaruit blijkt dat in België 44 procent van het afval verbrand wordt. Slechts vijf EU-lidstaten doen slechter. De rol van afvalverbranding, nog steeds de meest courante manier om energie uit afval te winnen, moet daarom volgens de EU herbekeken worden.

Volgens een andere studie uit 2014 wordt ongeveer 1,5 procent van de verbruikte energie in de EU opgewekt via afval, door verbranding en verwerking in biogascentrales. Dit percentage zou niet significant mogen stijgen, omdat het de bedoeling is om meer afval te recyclen, maar wel wordt aangeraden om meer in te zetten op methodes die minder schadelijk zijn voor het milieu. De Commissie verwijst

naar een biogascentrale in Milaan, waar de stad al het organisch afval apart ophaalt, wat resulteert in 120.000 ton per jaar. Op volle sterkte kan de biogascentrale 35.880 MWh elektriciteit per jaar produceren, genoeg om 24.000 mensen te voorzien.

Desondanks blijft ISVAG bij haar standpunt om, duidelijk strijdig met de EU-richtlijn, niet in te zetten op recyclage van het aanbod huishoudelijk afval of op andere voor mens en milieu minder schadelijke verwerkingsmethoden. Dit is onverantwoord, temeer daar de nieuwe afvaloven een verhoudingsgewijs buitenproportioneel aandeel zal hebben in de globale CO₂-uitstoot in de Antwerpse agglomeratie.

Een ontluisterende vaststelling, die de zware inspanningen fruikt die vandaag de dag van mensen en bedrijven worden gevraagd op het vlak van energiebesparing en – gebruik.

Een ondermijning ook van:

1. het mondiale klimaatbeleid (Akkoord van Parijs van december 2015);
2. het Europese klimaatbeleid (oktober 2014: Klimaat- en Energiepakket 2030, w.o. een bindende, interne broeikasgasvermindering van minstens -40% t.o.v. 1990);
3. het Belgische en Vlaamse klimaatbeleid: Voor België geldt een reductiedoelstelling van 15% tegen 2020. De verdeling tussen de verschillende overheden is als volgt: Vlaanderen zal haar broeikasgasuitstoot met 15,7% verminderen, het Waals Gewest met 14,7% en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met 8,8%.

Discipline mens – toxicologie en psychosomatische effecten (kennisgevingsdossier – punt 3 – pag. VII.15.):

Omdat hier de mogelijke gezondheidsimpact van de nieuwe oven wordt onderzocht, moet hierbij worden verwezen naar het eindrapport 'Referentietaken Adviesvraag: Gezondheidseffecten nabij huisvuilverbrandingsinstallaties' (VITO, augustus 2010 - A. Colles, G. Koppen, G. Schoeters), dat werd opgesteld i.o.v. het Vlaams Agentschap Zorg en Gezondheid: 2010/MRG/R/303.

Dit door een internationaal gerenommeerde Vlaamse onderzoeksinstituut opgestelde rapport is een omvattende literatuurstudie over talrijke binnen- en buitenlandse studies in verband gezondheidseffecten nabij huisvuilverbrandingsinstallaties (HVI). Het rapport concludeert dat de besproken studies een significant verhoogd voorkomen noteren van maag-, colon-, lever-, long- en keelkanker, leukemie, soft tissue sarcoma en non-Hodgkin lymphoma bij omwonenden van HVI met dioxine-emissies hoger dan 0,1 TEQ/Nm³. Tevens werd een verhoogd risico op congenitale afwijkingen en kindersterfte waargenomen. Bij HVI met een dioxine-emissie lager dan 0,1 ng TEQ/Nm³ zijn de berekende kankerrisico 's sterk gereduceerd en onder de grenswaarde van 1/miljoen alsook eerder geen of een zwakker risico op congenitale afwijkingen.

Wat de historische dioxine-emissies van de ISVAG-afvaloven betreft, oordeelde Ir. F. De Geyter, MER-deskundige lucht in het rapport "Eindevaluatie Commissie

Verbranding en Rookgassen i.v.m. de heropstart van ISVAG” - 04.01.1999, pag 6, dat ISVAG in de periode 1980-89 model stond voor een hoge dioxine-uitstoot (tussen 10 à 40 ng TEQ/Nm³ = 100 tot 400 maal de huidige norm van 0,1 ng TEQ/Nm³).

Deze historische dioxine-emissies van ISVAG moeten bovendien worden beoordeeld in samenhang met de dioxine-emissies van verschillende andere, in diezelfde periode en omgeving operationele (afval)ovens. Uit tientallen handhavingdocumenten en onderzoeksrapporten opgesteld door zowel toezichthouders als door wetenschappelijke instellingen i.o.v. de overheid (VITO, Vlaamse onderzoekscommissie afvalverbranding o.l.v. prof. dr. Baeyens (KUL), OVAM, ...) werden deze ovens de eerste 15 jaar gekenmerkt door zeer hoge emissies en normoverschrijdingen van, naast de normale verbrandingsparameters (CO, stof, Nox...), dioxines en zware metalen. Het betreft met name de afvaloven van de intercommunale IHK te Edegem, de ziekenhuisafvaloven van het Universitair Ziekenhuis te Edegem, het crematorium te Wilrijk, het metaalverwerkende bedrijf Métallurgie-Umicore te Hoboken, de metaalverwerkende bedrijven Lamitref-Lamifil en Bekaert te Hemiksem, de steenkoolgestookte elektriciteitscentrale Electrabel te Schelle.

Voor zover de effectvoorspellingen en -beoordelingen op de omgeving, zowel in de huidige situatie als in de toekomstige situatie blijven uitgaan van emissies van een roosteroven, die pas sinds 2000 operationeel is, zijn deze voorspellingen en beoordelingen uiteraard niet correct. Zij gaan immers voorbij aan de historische dioxine-emissies, die wel degelijk tot significante schadelijke gezondheidseffecten bij de omwonenden moeten hebben geleid, gelet op de conclusies uit het VITO-eindrapport ‘Referentietaken Adviesvraag: Gezondheidseffecten nabij huisvuilverbrandingsinstallaties’ (VITO, augustus 2010 - A. Colles, G. Koppen, G. Schoeters).

De hoge dioxine-emissies indachtig, waaraan de omwonenden twee decennia lang werden bloot gesteld en die blijkens de overzichtsstudie van de VITO (cfr. supra) in significante gezondheidseffecten moeten hebben geresulteerd, doet wel de (retorische) vraag rijzen of bij de beslissing van de ISVAG-bestuurders, om resoluut afval te blijven verbranden op deze duidelijk foutieve locatie, überhaupt ethische en/of deontologische overwegingen hebben meegespeeld. Blijkbaar blijft men de redenering volgen dat men de emmer nu eenmaal in het verleden heeft gevuld en heeft doen overlopen, en dat die enkele bijkomende druppels thans geen kwaad meer kunnen.

In de hoop dat met bovenstaande opmerkingen door de dienst MER zal worden rekening gehouden bij de opstelling van de richtlijnen m.b.t. het desbetreffende project-MER.

Met bijzondere hoogachting,